

СРЕБЪРНИЦИТЪ

Нощта бѣше тъмна, беззвездна. Тя притискаше съ грамадното си тѣло земята, душеше я съ чиличенитѣ си прѣсти и страшното ѝ мълчание се вливаше като звѣрски жбѣ въ нейната грѣдь. По небето, затворено като мъртво око, не блесѣше нито една звездичка. Кѣщитѣ и дърветата стоеха мълчаливи, вдървени отъ ужасъ. Отъ време на време изподъ земята долиташе глухъ тънтежъ като предсказание, като заплашване... Земята още се бунтуваше за неправдата, извършена надъ Христа. Гърдитѣ ѝ се издигаха отъ мжка, пропукваха се на мѣста, и изъ тѣхъ протичаха потоци — нейнитѣ скрити, мълчаливи сълзи. Щѣха ли да се разтворятъ пазвитѣ ѝ, за да откѣрмятъ сочни едри плодове и хлѣбородни класове? Не щѣше ли да заключи Богъ нейнитѣ недра отъ скръбъ за своя синъ?

Мълчи нощта. Ни гласъ, ни звукъ. Листата на дърветата бѣха като вкаменени — ни лѣхъ, ни трепетъ.

Изведнѣжъ изъ тъмната пазва на нощта изпѣлзѣ като